

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: C. A., narozena „X“,
bytem „X“,
zastoupena JUDr. Zuzanou Juppovou, advokátkou,
sídlem Slovenského národního povstání 2654/26, 434 01 Most,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2017, č. j. 1821/DS/2017,
JID: 76006/2017/KUUK/MŠ,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 22. 5. 2017, č. j. 1821/DS/2017, JID: 76006/2017/KUUK/MŠ, a rozhodnutí Městského úřadu Žatec, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 3. 10. 2016, č. j. MUZA 20132/2016/ODSH/ME/087-11, **se pro vady řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 22. 5. 2017, č. j. 1821/DS/2017, JID: 76006/2017/KUUK/MŠ, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

úřadu Žatec, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 10. 2016, č. j. MUZA 20132/2016/ODSH/ME/087-11, jímž byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila tím, že dne 25. 7. 2016 v 11:08 hodin, řídila osobní motorové vozidlo BMW 520d, reg. zn. „X“, se kterým jela po silnici č. I/27, v uzavřené obci Velichov, okr. Louny, ve které je maximální dovolená rychlost 50 km/h, ve směru od Žatce na Most a policejní hlídkou dopravního inspektorátu Louny jí byla v 11:08:57 hodin naměřena rychlost 95 km/h. Tato skutečnost byla zjištěna silničním rychloměrem zn. RAMER 10C (s platným kalibračním protokolem o správné funkci přístroje do 5. 11. 2016), který ovládal proškolený příslušník Policie České republiky. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo o 45 km/h, s přípustnou odchylkou stanovenou výrobcem radaru ± 3 km/h z naměřené rychlosti tedy žalobkyně překročila rychlost nejméně o 42 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 5 500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí a dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku. Současně se žalobkyně domáhala i zrušení výše uvedeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí trpí formálními i obsahovými vadami, neboť žalovaný ignoroval nesprávně zjištěný skutkový stav správním orgánem I. stupně, překročil meze správního uvážení, rozhodl v rozporu s právní úpravou a ustálenou rozhodovací praxí a své rozhodnutí založil na skutkových závěrech, které jsou teoretické, spekulativní a bez opory v provedeném dokazování. Jelikož není dle žalobkyně zřejmé, jakými podklady se správní orgány řídily, označila jejich rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí rovněž žalobkyně považovala za ryze formální, zaujaté a neobjektivní. Žalobkyně namítala, že nebyla dostatečně poučena o přípustnosti podpůrce v daném správním řízení. Žalovaný se sice podrobně k možnosti využití podpůrce vyjádřil, tím však pouze nahradil povinnost správního orgánu I. stupně. K oprávnění účastníka řízení vyjádřit se před vydáním rozhodnutí se žalovaný přímo nevyjádřil, když pouze polemizoval s možností správního orgánu vydat usnesení v tomto směru, přičemž zdůraznil fakultativnost takového postupu. Tuto procesní otázku však žalobkyně na mysli neměla, vypořádání této námitky žalovaným proto nebylo dostačující, a navíc bylo chybné. Názor žalovaného, že zmocněnec měl více než měsíc na podání důkazních návrhů je rovněž nesprávný. Při vyžádání odborného vyjádření je totiž potřeba znát konec lhůty k podání návrhů.
3. Žalobkyně dále namítala, že není zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, když uvedl, že s žalobkyní nebylo sepsáno oznámení o přestupku na místě, ani z čeho čerpal informace o tom, že dopravní inspektorát Louny již více než dva roky na místě šetření neseписuje oznámení o přestupku a podezřelý řidič je pouze poučen o tom, že přestupek bude postoupen správnímu orgánu. Žalobkyni bylo naopak po telefonickém dotazu na Policii České republiky Louny sděleno, že policisté vždy sepisují záznam o přestupku. K povinnosti policisty sepsat záznam o dopravním přestupku žalobkyně odkázala též na komentář v knize Dopravní právo nakladatelství C. H. BECK r. 2016. Žalobkyně zdůraznila, že nutnost vyplnění oznámení o přestupku neplyne pouze z komentářů či Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

interních aktů řízení, ale má své opodstatnění. Záznam o přestupku vymezuje osobu, která se přestupku dopustila, vozidlo, se kterým byl přestupek spáchán a jednání, charakterizované právní normou, ke kterému došlo, to vše proto, aby nedošlo k záměně. Příkladem je projednávaný případ, kde k písemnému vyjádření došlo, ačkoliv žalovaný má nesprávně za to, že záznam sepsán nebyl. Důležitost záznamu o přestupku spočívá též v tom, že se jedná o prvotní záznam o skutku, o kterém se ve správním řízení následně rozhodne, zda šlo o přestupek či nikoliv. K tomu žalobkyně podotkla, že policisté zde zprvu vystupují jako správní orgán při výkonu veřejné moci a mimo jiné zajišťují i oznámení o přestupku jako listinný důkaz. Následné správní řízení je založeno na principu inkvizičním, postavení zasahujícího policisty je však omezeno tím, že jde v materiálním smyslu o žalobce, který je však v daném případě současně i svědkem. Žaloba v tomto smyslu je tak podána oznámením o přestupku a prvotním opatřením na místě zásahu, kdy policista jako orgán veřejné moci shledá, že jsou naplněny znaky skutkové podstaty přestupku. Je proto nepřipustné vycházet pouze z tvrzení policistů, ale je nutné tato tvrzení hodnotit v kontextu policisty učiněné výpovědi při výslechu.

4. Dále žalobkyně brojila proti podobě ověřovacího listu Autorizovaného metrologického střediska č. 172/15 k rychloměru, kterým ji bylo v inkriminované době naměřeno překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Uvedla, že v ověřovacím listu musí být uvedena i registrační značka vozidla, do kterého je přístroj zabudován, jelikož se ověřuje jako součást konkrétního vozidla. Kdyby tedy byl zabudován do jiného vozidla, ověření by nebylo platné. Z ověřovacího listu dle žalobkyně vyplývá, že montáž vozidla byla provedena ve vozidle Škoda Octavia, u něhož v době ověření nebyla známa jeho registrační značka. Tomu odpovídá informace z policejního spisu, že žalobkyně byla změřena nedefinovatelným vozidlem, když v záznamu o přestupku je pouze uvedeno výrobní číslo rychloměru. Žalobkyně upozornila, že policie je povinna do spisu založit sdělení, že při změření přestupce se jednalo o vozidlo Policie České republiky, a to uvedením jeho tovární a registrační značky, tyto údaje pak musí odpovídat údajům v ověřovacím listě. Pokud by tak policie postupovala, bylo by možné vyloučit, že došlo ke změně místa používání rychloměru ve smyslu § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měření i montáž rychloměru po dobu ověření ve stejném konkrétním vozidle (dále jen „vyhláška č. 262/2000 Sb.“). Kromě toho musí existovat smlouva o provádění služeb. Žalovaný se však k těmto skutečnostem odmítl vyjádřit a odkázal žalobkyni na Ministerstvo dopravy a společnost RAMET a. s. Nevypořádal se ani s odkazem žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, sp. zn. 7 As 74/2010, z něhož vyplývá, že měření rychlosti rychloměrem, který je ve vlastnictví jiného subjektu než Policie České republiky, je nepřipustné. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s názorem žalovaného, že ověřovací list rychloměru nemusí být ověřen, protože není veřejnou listinou. Na podporu svého tvrzení, že ověřovací list je veřejnou listinou odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 1 As 101/2016.
5. Žalobkyně rovněž poukázala na důležitost návodu k obsluze rychloměru a certifikátu obsluhy rychloměrů coby podkladů k ovládání rychloměru. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, sp. zn. 3 As 29/2011, přičemž podotkla, že na ověřovacím listě k předmětnému rychloměru je zvýrazněn závěr, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Z citovaného rozsudku přitom plyne, že je mnohem důležitější, aby byla osoba obsluhující rychloměr obeznámena s přílohou k návodu k obsluze rychloměru, když osvědčení obsluhy rychloměru není jeho obligatorní přílohou. Vlastní postup při měření

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rychloměrem sice není legislativně upraven, to ale neznamená, že policista nemusí respektovat návod k obsluze. Žalobkyni nebylo zřejmé, proč je ve spise založen záznam o školení mnoha policistů a není zde naopak záznam o seznámení s návodem k obsluze rychloměru. Pokud má být osvědčení či certifikát o způsobilosti dokladem o splnění konkrétních kritérií, pak musí být zřejmé, jaké skutečnosti certifikát prokazuje, komu byl udělen, jaká je jeho platnost. Stejně tak z něj musí být zřejmá jeho integrita a výstupy procesu certifikace. Takovým dokumentem však seznam školení dopravních policistů v Lounech není. Uvedený seznam je navíc dle žalobkyně zneužitelný a není z něj zřejmé, zda byl platně elektronicky podepsán. K tomu doplnila, že v přestupkovém řízení jsou kladeny specifické nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí a zjišťování skutkového stavu, neboť obvinění z přestupku je obviněním trestním. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. 1 As 44/2009.

6. Žalobkyně dále nesouhlasila s konstatováním žalovaného, že se svou pasivitou zbavila práva navrhnout důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem, které se jí kladou za vinu. K tomu uvedla, že zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), sice neupravuje koncentraci řízení, neuplatní se však ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o koncentraci řízení, byť se jedná o právní předpis, který se subsidiárně aplikuje na přestupková řízení. Je tomu tak proto, že přestupek naplňuje znaky trestních obvinění. V řízení o přestupku se proto uplatňuje zásada vyšetřovací, z níž vyplývá povinnost správního orgánu řádně zjistit skutkový stav, a to bez ohledu na procesní aktivitu účastníka řízení. Z tohoto důvodu a vzhledem ke skutečnosti, že prvoinstanční řízení a řízení odvolací tvoří jeden celek, se proto v přestupkovém řízení neuplatní ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný porušil princip dvojinstančnosti správního řízení, když v rozporu s právní úpravou akceptoval zjevné pochybení správního orgánu I. stupně a nahradil nedostatečné odůvodnění naplnění materiální stránky přestupku vlastní úvahou, kterou opřel o skutečnosti, které nebyly tvrzeny ani dokazovány v prvoinstančním řízení. Tím žalovaný upřel žalobkyni právo vyjádřit se k takovému odůvodnění v rámci podání řádného opravného prostředku. Došlo tedy ke změně odůvodnění správního orgánu I. stupně v rozporu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a k porušení zásady kontradiktornosti a principu rovnosti zbraní. K tomu žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98. Žalobkyně shrnula, že správní orgány ji shledaly vinnou z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, aniž by přihlédly k jejím tvrzením, neboť vycházely z nepodložené presumpce, že se skutek stal, přestože tato skutečnost nebyla prokázána.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K námitce neobjektivnosti odvolacího orgánu a toliko formálního posouzení zjištěného skutkového stavu správním orgánem I. stupně uvedl, že ze sběrného archu prvostupňového správního spisu, zejména pak z protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 21. 9. 2016 je zřejmé, jakými důkazy se správní orgán I. stupně zabýval. K námitce nepoučení žalobkyně ohledně přípustnosti podpůrce žalovaný uvedl, že ve správním řízení nebylo nikterak prokázáno, že by žalobkyně nebyla duševně způsobilá k řízení motorových vozidel anebo, že by měla v tomto ohledu nějaká omezení. Dle žalovaného je žalobkyně naopak zdravá. Neuvedení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

institutu nápomoci v poučení tak v tomto případě nemůže zakládat nezákonnost rozhodnutí správního orgánu. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. 5 A 135/2014. K námitce, že správní orgán I. stupně nevydal usnesení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí se stanovením lhůty, do kdy je možné takové vyjádření či jiný návrh učinit, žalovaný odkázal na ust. § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž uvedl, že takové usnesení správní orgán není povinen vydat. Žalovaný dále doplnil, že žalovaná byla dvakrát předvolána k ústnímu jednání. První jednání bylo na žádost žalobkyně odročeno, avšak žalobkyně nedorazila bez omluvy ani na odročené jednání. Její zmocněnec se jen pár minut před jednáním telefonicky omluvil, přičemž byl poučen dle § 37 odst. 4 správního řádu o pětidenní lhůtě k podání potvrzení omluvy s doložením jeho nepřítomnosti na tomto jednání. Žalobkyně ani její zmocněnec však po konání ústního jednání žádné podklady do spisu nevložili. Vzhledem k těmto skutečnostem dle žalovaného nenastal žádný důvod k tomu, aby správní orgán I. stupně vydal usnesení se stanovením lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

8. K námitce absence oznámení o přestupku sepsaného na místě žalovaný konstatoval, že dle jeho informací tento formulář nikdy vyhotoven nebyl, což bylo příslušným policejním orgánem správnímu orgánu I. stupně telefonicky potvrzeno, a to ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Pokud žalobkyně spatřovala v postupu policie pochybení, měla se na ni obrátit přímo, a to prostřednictvím samostatného řízení, které by mohlo eventuálně vést k přerušení správního řízení. Dle žalovaného byl uvedený formulář plně nahrazen oznámením o přestupku ze dne 3. 8. 2016, č. j. KRPU-156692-3/PŘ-2016-040706-OP, úředním záznamem ze dne 25. 7. 2016, č. j. KRPU-156692-1/PŘ-2016-040706, k němuž byl připojen výstup z měřicího systému RAMER 10C, včetně ověřovacího listu, seznamu proškolených osob pro obsluhu tohoto systému a fotodokumentace, na základě které byla žalobkyně dostatečně ztotožněna. K žalobkyní citovanému výňatku z komentáře v knize Dopravní právo žalovaný poznamenal, že citovaná pasáž se vztahuje toliko k přestupku, který lze vyřešit udělením pokuty v blokovém řízení, což není tento případ. K námitce chybné podoby ověřovacího listu Autorizovaného metrologického střediska č. 172/15 a nedefinovatelnosti vozidla, v němž byl radar zabudován, žalovaný uvedl, že výhrady vůči ověřovacímu listu měla žalobkyně uplatnit vůči autorizovanému metrologickému středisku – společnosti RAMET, a. s., která jej vydala, případně vůči Ministerstvu průmyslu a obchodu, jež je ústředním orgánem státní správy pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Dále žalovaný uvedl, že nemá žádné pochybnosti o tom, že radarový systém obsluhovali proškolené osoby, když jednou z příloh oznámení o přestupku je i listina obsahující osvědčení způsobilosti o proškolení operátorů pro obsluhu silničních rychloměrů typu RAMER 10, které mimo jiné absolvovali i zasahující policisté. Jména těchto policistů jsou uvedena i na výstupu z měřicího systému. Všechny další námitky stran ověřovacího listu radaru a potvrzení o proškolení policistů žalovaný považoval za obstrukční a účelové. Na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 7 As 308/2016. Policie České republiky je dle jeho názoru garantem dodržování zákonů, a tudíž jsou námitky žalobkyně ohledně chybějícího podpisu školitele irelevantní, zejména když policejní spis byl správnímu orgánu I. stupně doručen jako celek elektronicky, prostřednictvím datové schránky, a toto podání bylo opatřeno platným elektronickým podpisem. K odkazu žalobkyně na rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5571/DS/2013, žalovaný uvedl, že v předmětné věci pochybnosti o průběhu měření a objasnění osvědčení obsluhy radaru nebyly jediným důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. K poznámce žalobkyně ohledně pochybnosti o nestrannosti odvolacího orgánu, žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za dostatečně zdůvodněné a objektivní a že ke správnímu orgánu I. stupně nemá jiný vztah, než který je dán zákonem. Rovněž vyloučil, že by pověření zaměstnanci žalovaného byli v příbuzenském či obdobném vztahu k osobám oprávněným jednat za správní orgán I. stupně. K námitce porušení principu dvojinstančnosti žalovaný uvedl, že odvolací řízení proběhlo řádně, dle platných právních norem. Odvolání žalobkyně bylo přezkoumáno v celém rozsahu, a pokud jde o některé úvahy a názory žalovaného vyjádřené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nelze o nich tvrdit, že nahrazují nedostatky prvostupňového rozhodnutí, neboť nic nezakládají ani nemění a jejich cílem je prosté vysvětlení rozhodnutí žalovaného. Závěrem žalovaný podotkl, že jediná aktivita žalobkyně v rámci prvostupňového řízení spočívala v nahlédnutí do spisu prostřednictvím svého zmocněnce. Následně sice zpracovala žalobkyně odvolání, v něm ale žádným způsobem nezpochybňovala samotné spáchání přestupku. Na základě uvedených skutečností žalovaný konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že žalobkyně byla v průběhu řízení krácena na svých právech.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

10. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou, v níž uvedla, že žalovaný vycházel z nesprávného pochopení smyslu obhajoby žalobkyně. To dokumentuje například skutečnost, že se žalovaný ztotožňuje s postupem správního orgánu I. stupně, který za bližší nejasných okolností telefonoval na policii v Lounech, aby mu bylo řečeno, že formuláře „oznámení o přestupku“ se nikdy nepoužívaly. Pokud by bylo možné pominout skutečnost, že se jedná o formuláře skladového čísla MV, které se používají v celé České republice, již nelze přehlédnout, že žalobkyně popsala, jak s ní byl předmětný formulář zasahujícími policisty vyplněn. Správní orgány se nepokusily tento rozpor odstranit výsledkem policistů, a naopak se shodly, že jim postačí prosté telefonické potvrzení. Přestože byl postup správního orgánu I. stupně absurdní, žalovaný se s ním ztotožnil. Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že žalovaný sám na podatelně prvostupňového orgánu ověřoval elektronický podpis školitele Policie České republiky, a dokonce požádal soud o vyrozumění, pokud by bylo nezbytné ověření tohoto podpisu. Takový postup je dle žalobkyně nezvyklý a hlavně chybný. S ohledem na skutečnost, že nesprávného postupu se správní orgány dopustily ve vícero případech, setrvala na svém návrhu, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvostupňového, a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 8. 2016 bylo Policií České republiky, KŘP Ústeckého kraje, územním odborem Louny, dopravním inspektorátem, oznámeno správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, jehož se žalobkyně měla dopustit porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když jí byla dne 25. 7. 2016 v 11:08 v obci Velichov, na silnici I/27, u domu č. p. „X“, ve směru od Žatce na obec Žíželice (ve směru na Most) při řízení motorového vozidla tov. zn. BMW 520d, reg. zn. „X“, naměřena mobilním radarovým systémem RAMER 10C rychlost 95 km/h, po odečtu odchylky 92 km/h. Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam ze dne 25. 7. 2016, č. j. KRPU-156692-1/PŘ-2016-040706, ověřovací list č. 172/15 autorizovaného metrologického střediska RAMET, a. s., sídlem Letecká 1110, 686 04 Kunovice, ze dne 6. 11. 2015, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního rychloměru RAMER 10C použitého v rámci měření, záznam o školení operátorů pro obsluhu silničních rychloměrů typu RAMER 10C (osvědčení způsobilosti) ze dne 4. 5. 2016, č. j. KRPU-36605-6/ČJ-2016-0400DP-08, výpis z evidenční karty řidiče a pořízená fotodokumentace, včetně výstupu z rychloměru.
14. Oznámením o zahájení řízení ze dne 4. 8. 2016, č. j. MUZA 20132/2016/ODSH/ME/087-6, správní orgán I. stupně zahájil vůči žalobkyni správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku s tím, že ji současně předvolal k ústnímu jednání v této věci na den 25. 8. 2016. Jelikož se žalobkyně řádně omluvila z nařízeného jednání, správní orgán I. stupně stanovil nový termín jednání na 21. 9. 2016. O ústním projednání přestupku byl pořízen protokol, z něhož vyplývá, že se k nařízenému jednání nedostavila žalobkyně ani její zmocněnec. Během jednání bylo provedeno dokazování mimo jiné oznámením o přestupku ze dne 3. 8. 2016, č. j. KRPU-156692-3/PŘ-2016-040706-OP, včetně dalších listin, které k němu bylo připojeny. Správní orgán I. stupně následně dne 3. 10. 2016 vydal rozhodnutí, č. j. MUZA 20132/2016/ODSH/ME/087-11, jímž žalobkyni uznal vinnou z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu a uložil jí za to dle ust. § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona pokutu ve výši 5 500 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona ji uložil zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích jí uložil povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 27. 10. 2016 blanketní odvolání, které v poskytnuté lhůtě doplnila. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
15. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věc a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná.
16. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 50 km.h⁻¹ a více.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou dle žalobkyně trpí napadené i prvoinstanční rozhodnutí, neboť z jejich odůvodnění není zřejmé, jakými podklady se správní orgány při svém rozhodování řídily. Tato námitka není důvodná. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, jaké listinné důkazy správní orgán v rámci dokazování provedl, jakož i to, jaké skutkové závěry z těchto důkazů vyvodil. Správní orgán I. stupně konkrétně uvedl, že z fotografie tiskového výstupu měřiče rychlosti RAMER je zřetelně vidět vozidlo BMW s čitelnou registrační značkou, z údajů uvedených na výstupu dále vyplývá, že rychloměr byl použit za vyhovujících klimatických podmínek uvedených v návodu k obsluze. Dále poznamenal, že z policejního úředního záznamu vyplývá průběh měření, zastavení vozidla a následné silniční kontroly. Vyplývá z něj také to, že řidičkou automobilu byla žalobkyně. Závěrem správní orgán I. stupně konstatoval, že fotodokumentace z místa šetření přestupku a úřední záznam společně tvoří ucelený soubor podkladů k tomu, aby mohlo být ve věci vydáno rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí před vypořádáním jednotlivých odvolacích námitek shodně uvedl, že hlavním podkladem pro dané řízení byla dokumentace k přestupku zpracovaná Policií České republiky.
18. Dále se soud zabýval námitkou, že žalobkyně nebyla řádně poučena ohledně možnosti využití podpůrce v průběhu řízení.
19. Dle ust. § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.
20. Dle ust. § 36 odst. 4 věty první správního řádu účastník má při jednání se správním orgánem právo na konzultace s osobou, která mu podle občanského zákoníku může jako podpůrce napomáhat při rozhodování; je-li takových osob více, zvolí si účastník jednu z nich.
21. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 Azs 104/2017-33, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl: „podle § 36 odst. 4 správního řádu má účastník řízení při jednání se správním orgánem právo na konzultace s osobou, která mu podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v relevantním znění (dále jen „občanský zákoník“), může jako podpůrce napomáhat při rozhodování. Účastník řízení přitom musí správnímu orgánu doložit existenci tohoto právního vztahu pravomocným rozhodnutím soudu o schválení smlouvy o nápomoci, neboť správnímu orgánu tento vztah nemusí být znám (Potěšil, L. Správní řád. Komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 199 a násl.). (...) Pokud osoba nenaplňuje zákonné podmínky nápomoci při rozhodování, nemůže se domáhat konzultací s podpůrcem dle § 36 odst. 4 správního řádu. V této souvislosti je dále vhodné zejména zdůraznit, že nápomoc při rozhodování je upravena v § 45 a násl. občanského zákoníku a uplatní se v případech, kdy je zletilá osoba stížena duševní poruchou, která jí působí potíže při rozhodování, přičemž není omezená ve své svéprávnosti. Osobě se zdravotním postižením je tedy zachována svéprávnost, rozhoduje se na základě své vlastní vůle, ale za pomoci osoby podpůrce.“
22. Zdejší soud konstatuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení nepředložila soudem schválenou smlouvu o nápomoci ve smyslu ust. § 45 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, ani se nijak nezminila o tom, že by měla být stížena duševní poruchou, která jí mohla působit potíže při rozhodování. Za těchto okolností správní orgán I. stupně neměl povinnost žalobkyni poučovat o možnosti využití služeb podpůrce, neboť takové poučení nebylo s ohledem na osobní poměry žalobkyně potřebné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Dále se soud zabýval námitkou, že se žalovaný nesprávně vypořádal se skutečností, že ve správním spisu není založeno oznámení o spáchání přestupku sepsané na místě, ačkoliv žalobkyně tvrdila, že předmětné oznámení s ní bylo sepsáno. Této námitce soud nepřisvědčil.
24. Dle ust. § 58 odst. 1 zákona o přestupcích orgány Policie České republiky, Vojenské policie (dále jen „orgán policie“), státní orgány a orgány obce oznamují příslušným správním orgánům přestupky, o nichž se dozví, nejsou-li samy příslušny k jejich projednávání. V oznámení uvedou zejména, který přestupek je ve skutku spatřován, důkazní prostředky, které jsou jim známy a které prokazují, že jde o přestupek a že byl spáchán určitou osobou, je-li známa.
25. Dle odst. 2 písm. d) téhož ustanovení oznamuje-li přestupky příslušným správním orgánům orgán policie a jedná-li se o přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, učiní orgán policie nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem. O zjištěných skutečnostech sepíše orgán policie úřední záznam, který přiloží k oznámení. Oznámení učiní orgán policie nejpozději do třiceti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozví.
26. Z výše citovaných ustanovení zákona o přestupcích vyplývá, že policie je při řešení dopravních přestupků, které nevyřeší sama v blokovém řízení, povinna vyhotovit oznámení o přestupku a k němu připojit úřední záznam o zjištěných skutečnostech. Soud konstatuje, že v podkladech policie předaných správnímu orgánu I. stupně se nachází oznámení o přestupku ze dne 3. 8. 2016, č. j. KRPU-156692-3/PŘ-2016-040706, i úřední záznam ze dne 25. 7. 2016, č. j. KRPU-156692-1/PŘ-2016-040706. Podklady předané policií lze tedy v tomto ohledu označit jako dostačující a zejména zpracované v souladu se zákonem. Pokud příslušný policejní orgán vyhotovuje další listiny dokumentující zjištěné podezření o spáchání přestupku, jakým může být např. žalobkyní zmiňované oznámení o přestupku sepsané na místě, jde toliko o další podklady ve formě úředního záznamu, ze kterých může správní orgán při projednávání přestupku vycházet. Jedná se však o podklad, který je zpracováván nad rámec zákona.
27. Jestliže žalobkyně nyní tvrdí, že s ní bylo oznámení o přestupku sepsané na místě zpracováno, soud toto tvrzení považuje za nedůvěryhodné. Předně je třeba uvést, že dle úředního záznamu ze dne 1. 9. 2016 byl zmocněnec žalobkyně dne 25. 8. 2016 nahlížet do správního spisu, přičemž správní orgán výslovně požádal o zhotovení elektronické kopie policejního spisu. Žalobkyně tedy měla před vydáním prvostupňového rozhodnutí přehled o tom, jaké listiny byly policií předány správnímu orgánu. Pokud měla za to, že obsah správního spisu nebyl úplný, mohla na tuto skutečnost prostřednictvím svého zmocněnce včas upozornit. To však neučinila a poprvé uplatnila předmětnou námitku až v podaném odvolání. Soud proto s ohledem na postup žalobkyně v řízení hodnotí tvrzení o dalším sepsaném oznámení o přestupku, které však nebylo založeno do správního spisu, jako nedůvěryhodné.
28. Dále se soud zabýval námitkou, že žalovaný nepřihlédl k vadám ověřovacího listu rychloměru, které způsobily, že předmětný rychloměr nebyl řádně ověřen dle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“). Konkrétně žalobkyně namítala, že ověření rychloměru provedl jeho výrobce, který byl zároveň návrhovatelem a účastníkem správního řízení, v němž byl rychloměr ověřen. Z ověřovacího listu není zřejmé, jaké vozidlo bylo přistaveno k ověření rychloměru, a tedy Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zda se jednalo o vozidlo Policie ČR a zda nedošlo ke změně vozidla, kam byl rychloměr namontován. V ověřovacím listu je rovněž chybně vyplněna rubrika zákazníka a vlastníka. Tyto námitky soud neshledal důvodnými.

29. Dle ust. § 9 odst. 2 zákona o metrologii ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický institut nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list anebo použije obou těchto způsobů. Grafickou podobu úřední značky a náležitosti ověřovacího listu stanoví ministerstvo vyhláškou.
30. Dle ust. § 16 odst. 1 zákona o metrologii autorizovanými metrologickými středisky jsou subjekty, které Úřad na základě jejich žádosti autorizoval k ověřování stanovených měřidel nebo certifikaci referenčních materiálů po prověření úrovně jejich metrologického a technického vybavení Českým metrologickým institutem a po prověření kvalifikace odpovědných zaměstnanců, která je doložena certifikátem způsobilosti vydaným akreditovanou osobou nebo osvědčením o odborné způsobilosti vydaným Úřadem. Pro účely autorizace může být využito zjištění prokázaných při akreditaci. Náležitosti žádosti o autorizaci a podmínky pro autorizaci stanoví ministerstvo vyhláškou. Na udělení autorizace není právní nárok. Neplní-li autorizovaný subjekt povinnosti stanovené zákonem nebo podmínkami stanovenými v rozhodnutí o autorizaci, nebo pokud o to požádá, Úřad rozhodnutí o autorizaci pozastaví, změni nebo zruší.
31. Dle ust. § 7 odst. 2 písm. f) vyhlášky č. 262/2000 Sb. platnost ověření stanoveného měřidla zaniká, jestliže bylo i při neporušeném ověření změněno místo používání stanoveného měřidla v případě, kde to stanoví certifikát o schválení typu měřidla nebo opatření obecné povahy.
32. Ve věci není sporu o tom, že obchodní společnost RAMET, a.s., Letenská 1110, 686 04 Kunovice, je výrobcem předmětného rychloměru, a k datu jeho ověření byla i jeho vlastníkem a subjektem, který provedl jeho ověření dle zákona o metrologii. Tyto skutečnosti ostatně jasně vyplývají z ověřovacího listu č. 172/15. Žalobkyní nastolená otázka nicméně zní, zda je možné, aby jediný subjekt zastával všechny tyto pozice současně. Procesem ověřování (kalibrace) rychloměru se velmi podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5 As 81/2009-101, dostupném na www.nssoud.cz, v němž na základě obsahu zákona o metrologii a jeho prováděcích předpisů došel k závěru: „že zákonná úprava nevylučuje, aby v daném případě výrobce silničních rychloměrů používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu byl současně autorizovaným metrologickým střediskem, jestliže ho Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, autorizoval k výkonům v oblasti státní metrologické kontroly měřidel (...)“.
33. Z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zcela evidentní, že není na překážku, pokud vlastník a výrobce rychloměru v jedné osobě zároveň vykonává činnost autorizovaného metrologického střediska dle zákona o metrologii. Skutečnost, že společnost RAMET, a.s. vydala ověřovací list k předmětnému rychloměru, tedy sama o sobě nezpůsobuje, že by ověření bylo neplatné či nezákonné. Nedůvodná je proto i námitka, že jediným subjektem, který by mohl podat opravný prostředek proti rozhodnutí o ověření rychloměru, byl pouze jeho výrobce a vlastník, tedy společnost RAMET, a. s., jako jediný účastník tohoto řízení. V tomto kontextu nemůže být vadou ani to, že v ověřovacím listu rychloměru je v rubrice „vlastník měřidla“ a „výrobce“ uvedena stejná osoba.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

34. K námitce, že v ověřovacím listu není specifikováno vozidlo, ve kterém byl ověřován rychloměr namontován, soud uvádí, že tato skutečnost nemá vliv na platnost ověřovacího listu rychloměru. Z ust. § 7 odst. 2 písm. f) vyhlášky č. 262/2000 Sb. vyplývá, že platnost ověření zaniká při změně místa používání stanoveného měřidla pouze v případě, že tak certifikát o schválení typu měřidla nebo opatření obecné povahy. V daném případě byly metrologické vlastnosti rychloměru posuzovány autorizovaným metrologickým střediskem dle Certifikátu o schválení typu stanoveného měřidla č. 0111-CS-C005-11 ze dne 21. 2. 2011, revize 1 ze dne 10. 12. 2014 (dostupný přes vyhledávač schválených typů měřidel Českého metrologického institutu na <http://typover.cmi.cz/>; dále jen „certifikát o schválení typu“), z něhož dále vyplývá, že posouzení, metrologické a zkoušky vlivu okolí byly provedeny na základě opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, včetně metod jejich zkoušení při schvalování typu a ověřování stanovených měřidel: „silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu“. Jak z certifikátu o schválení typu, tak z uvedeného opatření obecné povahy ovšem nevyplývá, že by v důsledku změny vozidla, v němž je rychloměr zabudován, došlo bez dalšího k zániku platnosti jeho ověření. Neuvedení registrační značky vozidla proto ani v tomto případě nemůže způsobit neplatnost ověřovací listu. Zvláště za situace, kdy vozidlo je v ověřovacím listu jednoznačně identifikováno výrobním číslem karoserie a žalobkyně ani netvrdila, že by došlo ke změně umístění měřidla, ale pouze poukazovala na neuvedení registrační značky. Soud pro úplnost podotýká, že identifikace vozidla pomocí výrobního čísla karoserie je dostatečná i vzhledem ke skutečnosti, že číslo karoserie se na rozdíl o registrační značky u vozidla nemůže změnit.
35. Dále se soud zabýval námitkou vad certifikátu o absolvování kurzu k používání rychloměru, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že z něj není zřejmé, jakou skutečnost prokazuje, pro které subjekty platí, ani v něm není uvedena doba jeho platnosti či výstupy procesu certifikace. Žalobkyně také zpochybňovala platnost podpisu tohoto dokumentu. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
36. Z listiny nadepsané jako „Školení operátorů pro obsluhu silničních rychloměrů typu RAMER 10 - Osvědčení způsobilosti“ ze dne 4. 5. 2016 vyplývá, že skutečností, která je osvědčována, je oprávnění a způsobilost zde uvedených policistů k používání silničního rychloměru typu RAMER 10, a to za základě provedeného proškolení. Z osvědčení rovněž vyplývá, jací policisté školící kurz absolvovali (mezi nimi i M. V. a M. K., kteří překročení rychlosti žalobkyně zaznamenali) a že tento kurz proběhl ve dnech 20. 1. 2016 a 17. 2. 2016. Je z něj tedy patrné, pro jaké osoby je toto osvědčení vydáno, jakož i to, od jakého okamžiku se platnost osvědčení odvíjí. K podpisu na osvědčení soud uvádí, že nemá žádné pochybnosti o tom, že se jedná o pravý dokument vydaný jménem školitele kpt. Ing. M. S. Skutečnost, že uvedená listina není vlastnoručně podepsána či opatřena zaručeným elektronickým podpisem, ale toliko údajem „elektronicky schváleno“ na tomto závěru nemůže nic změnit.
37. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení, když nahradil svou úvahou a názory odůvodnění správního orgánu I. stupně a tím odepřel žalobkyni možnost podat proti jeho odůvodnění řádný opravný prostředek. Této námitce soud nepřisvědčil.
38. Soud uvádí, že správní řízení je považováno za jeden celek, skládající se z rozhodování v první instanci a případného rozhodování o odvolání (k tomu srov. např. rozsudky

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, či ze dne 31. 8. 2004, č. j. 2 Afs 45/2003-118, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Zásada dvojinstančnosti správního řízení tedy znamená, že předmětné řízení probíhá ve dvou stupních, přičemž jejím obsahem je vedle kontroly prvostupňového rozhodnutí a jemu předcházejícímu řízení i zabezpečení dvojího posouzení věci v rámci téhož správního řízení. Pokud tedy žalobkyně brojí proti tomu, že žalovaný nahradil argumentaci správního orgánu I. stupně, když aproboval jeho postup a jím učiněné závěry, soud uvádí, že žalovaný vypořádáním odvolacích námitek nejen že neporušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení, ale naopak ji svou přezkumnou činností naplnil.

39. K námitce žalobkyně, že žalovaný nesprávně uzavřel, že se žalobkyně svou pasivitou sama zbavila možnosti navrhnout důkazy, činit další návrhy a podávat vyjádření, soud uvádí, že tato není důvodná. Soud sice musí dát za pravdu žalobkyni v tom, že ust. § 82 odst. 4 správního řádu se neužije v řízení o přestupcích (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, publ. pod č. 2412/2011 Sb. NSS., dostupný na www.nssoud.cz), současně však musí konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval každou odvolací námitkou žalobkyně, přičemž z něj nevyplývá, že by se odmítl jakoukoliv z žalobkyní tvrzených skutečností zabývat s odkazem na citované ustanovení a v něm vyjádřenou zásadu neúplné apelace odvolacího řízení.
40. Dále se soud zabýval námitkou, že správní orgán I. stupně nevydal usnesení, kterým by žalobkyni stanovil lhůtu, v níž se může vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tuto námitku soud shledal důvodnou.
41. V ust. § 36 odst. 3 správního řádu je mimo jiné uvedeno, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
42. Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (srov. např. jeho nálezy ze dne 3. 3. 2005 sp. zn. II. ÚS 329/04, dostupný na www.nalus.cz) či Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 28. 6. 2005 č. j. 8 As 3/2005-86, dostupný na www.nssoud.cz), která nepochybně dopadá i na správní řízení vedená podle správního řádu z roku 2004, musí být účastník správního řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí věci dáno na vědomí, kdy konkrétně bude ukončeno shromažďování podkladů rozhodnutí a tedy dokdy může uplatnit své výhrady a procesní návrhy tak, aby správní rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť účastník správního řízení si sám z logiky věci nemůže učinit právně relevantní úsudek o tomto časovém momentu.
43. Z obsahu správního spisu, konkrétně z protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 21. 9. 2016 soud zjistil, že správní orgán I. stupně v závěru ústního jednání konstatoval, že shromáždil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí, které zpracuje a poté jej zašle prostřednictvím provozovatele poštovních služeb žalobkyni i jejímu zmocněnci. Z protokolu rovněž vyplývá, že se žalobkyně ani její zmocněnec ústního jednání nezúčastnili. Následně je ve správním spisu založeno prvostupňové rozhodnutí ze dne 3. 10. 2016, č. j. MUZA 20132/2016/ODSH/ME/087-11. Z uvedených skutečností vyplývá, že správní orgán I. stupně v průběhu ústního jednání dospěl k závěru, že má dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí a následně, aniž by o této skutečnosti informoval žalobkyni, vydal rozhodnutí. Žalobkyni bylo sice v předvolání k ústnímu jednání sděleno, že dle § 36 odst. 3 správního řádu má právo se seznámit s podklady Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí, ale žalobkyně nebyla informována o skutečnosti, že bylo ukončeno shromažďování podkladů rozhodnutí a nebyla vyrozuměna o lhůtě, ve které se shromážděnými podklady může seznámit a vyjádřit se k nim.

44. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení, která mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé, ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud považuje uvedenou vadu řízení za vadu, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí zejména proto, že v jejím důsledku bylo žalobkyni znemožněno vyjádřit se ke shromážděným podkladům rozhodnutí, čímž bylo porušeno její ústavně garantované právo prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí.
45. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. V souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť zjištěná vada řízení zatěžuje i prvostupňové rozhodnutí.
46. Výrok II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 15 342 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby uskutečněné právní zástupkyní žalobkyně, JUDr. Zuzanou Juppovou, po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT, a podání repliky - dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 900 Kč za s tím související tři režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. května 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)